

[Korsgaard.]

radikal-socialdemokratisk System ud fra et statsøkonomisk Princip, handler fuldkommen meningsløst. Jeg maa altsaa, som sagt, hævde, at det System, vi har faaet, takket være Valget den 24. April, selvfølgelig maa blive et dyrt System, og det viser jo ogsaa de Lovforslag, som er fremsat, ikke mindst de, der er fremsat af den højtærede Socialminister.

Forinden jeg gaar over til som Slutningsbemærkning at omtale disse i Forbindelse med hele den politiske Situation, vil jeg gerne gøre en enkelt Bemærkning om Nationalbanken, idet jeg gerne her vil sige, at jeg tror, den højtærede Finansminister bedømmer Situationen fuldkommen forkert, naar han i mit Partis Ordførers Tale vil lægge, at han først og fremmest vilde pleje Privataktionærernes Interesser. Nu skal jeg ikke svare for mit Partis Ordfører, og jeg beder undskyldt, at jeg overhovedet nævner hans Navn i denne Forbindelse, men som min egen Mening kan jeg sige, at det kan jeg i hvert Fald vanskeligt tænke mig.

Landet ligger saaledes, at det Monopol, som Seddeludstedelsen faktisk er, værdimæssigt set har forandret sig i meget høj Grad fra den Gang, Nationalbanken fik det, og jeg kan derfor ikke paa nogen Maade se, at der skulde være noget urimeligt i, om Staten fik noget mere end det, den faar nu. Det er min bestemte Overbevisning, at i ethvert Forhold, hvor der er to interesserede Parter, er begge Parter vel tjente med, at der tages rimeligt og billigt Hensyn til begge Sider. Som enhver ved, maatte Staten jo under Krigen, naar det gjaldt Udgifter til store Entreprenør-Arbejder, af Billighedshensyn ofte give mere for de paa-gældende Arbejder, end den egentlige Akkord lød paa. Paa samme Maade kan der for mig ingen Tvivl være om, at Nationalbanken maa gøre noget tilsvarende, hvis Billighed taler derfor. Men før man kan dømme herom, maa man selvfølgelig høre den anden Part i Sagen.

Da man naturligtvis kan vente, at det nuværende socialdemokratiske Styre vil sigte paa, at Nationalbanken — det er vistnok i 1938 — skulde gaa over til at blive Statsbank, vil jeg gerne spørge, hvilke Regler der overhovedet skal følges i Tilfælde af den Likvidation, der eventuelt saa vil blive Tale om. Jeg har spurgt forskellige Mennesker, om de vidste det, og har ogsaa selv gjort Forsøg paa, om jeg gennem Oktrojen kunde finde ud af det. Det har jeg ikke kunnet, det er muligt, det er min Fejl, men jeg haaber ikke, at den

højtærede Finansminister vil have noget imod at udtale sig om dette Punkt — det er jo noget, der altid kan have sin Interesse at vide.

Om Nationalbanken skal være Statsbank eller Privatbank, maa jeg i øvrigt tilstaa, er et Spørgsmaal, som lader mig ganske lidenskabsløs. Man har efter min Mening Erfaringer for, at Statsbanker har løst deres Opgaver fuldt saa godt som private. Men, som sagt, det Problem kan ikke fremkalde nogen som helst Lidenskab hos mig.

Til Slut vil jeg fremsætte nogle faa politiske Betragtninger, og jeg vil begynde med at sige, at jeg for saa vidt giver det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen Ret i, at naar Arbejdsløshedsinstitutionen i Øjeblikket er væsentlig bedre end for 1 eller 2 Aar siden, saa skyldes dette ikke i særlig Grad de Nedsikringer, som blev vedtaget under Samarbejdet mellem det konservative Parti og Venstre — det indrømmer jeg ham gerne.

Naar det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen giver sig til gennem nogle faa Tal at udregne, hvad den større Høst, som vi havde i 1928, betyder, sammenlignet med Høsten i 1926, og derved kommer til et Tal, der vist ligger omkring 350 Millioner, hvilket skulde være Udtryk for den bedre Stilling, Landbruget har i 1928 sammenlignet med 1926, vilde jeg dog gerne sige, at det dog vel nok er en lovlig let Maade at regne det ud paa. Det er muligt, at Tallet skal være endnu større; det er ogsaa muligt, det skal være mindre, men det lader sig i hvert Fald efter min Mening ikke regne ud paa den summariske Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen regnede det ud. Men jeg giver altsaa Ret i, at en Faktor af den Art betyder meget mere end de Om-lægninger og Lempelser, som er blevet udført under Ministeriet Madsen-Mygdal.

Men samtidig med at jeg giver Ret heri — og bagved denne Tilslutning ligger, at jeg selvfølgelig er klar over, at Situationen, Verdenssituationen, om man vil, er langt mægtigere end den Indflydelse, som Rigsdagsarbejdet overhovedet kan have paa Erhvervslivet — samtidig med at jeg indrømmer dette, hvad jeg anser for selvfølgelig, kan vel heller ikke det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen eller hans Parti benægte, at saavel hans Parti som de to Partier, der faktisk gennemførte Udgifts-nedsættelserne forud for Valget, i December 1926 var af den Mening, at Nedsættelser var nødvendige. Jeg har aldrig paa noget Tidspunkt troet, at de var en saa uhyre